



วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การนำเสนอวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยนำเสนอเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ความเป็นมาของกีฬาฮอกกี้
2. แนวทางในการพัฒนากีฬาของชาติ
3. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไป
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยภายในประเทศ

ความเป็นมาของกีฬาฮอกกี้

ฮอกกี้ เป็นกีฬาที่มีประวัติความเป็นมายาวนาน และคนนิยมเล่นกันมากประเภทหนึ่ง แต่ไม่ปรากฏหลักฐานที่แน่ชัดว่ากีฬาประเภทนี้ปรากฏที่ประเทศใดมาก่อน แต่ประมาณ 474 ปี ก่อนคริสต์ศักราช พบหลักฐานโดยชาวกรีก โรมัน สมัยโบราณได้เล่นกีฬานี้กันอยู่แล้ว อุปกรณ์การเล่นและวิธีเล่นคล้ายคลึงกับการเล่นฮอกกี้ในสมัยนี้ ผิดกันตรงที่ไม่ตีฮอกกี้สมัยกรีก และโรมันสั้นกว่าสมัยปัจจุบัน ลูกบอลสมัยนั้นทำด้วยหนังภายในอัดด้วยขนสัตว์ เชื่อกันว่าการเล่นฮอกกี้สมัยปัจจุบัน ได้พัฒนามาจากการเล่นฮอกกี้ของกรีก และโรมันสมัยโบราณนั่นเอง ต่อมาฮอกกี้ได้แพร่หลายเข้าไปในประเทศอังกฤษมีประชาชนสนใจอย่างจริงจังในศตวรรษที่ 16 จนถึงศตวรรษที่ 18 และได้จัดการแข่งขันระหว่าง มหาวิทยาลัย หรือระหว่างเมืองขึ้นในศตวรรษที่ 19

การเล่นฮอกกี้สมัยปัจจุบัน มีอยู่ 2 ชนิดคือ ฮอกกี้ที่เล่นบนสนามหญ้า (Field Hockey) และฮอกกี้ที่เล่นกันบนน้ำแข็ง (Indoor Hockey หรือ Skate Hockey หรือ Ice Hockey)

ในประเทศอังกฤษ ประมาณปี ค.ศ.1885 ได้จัดให้มีการแข่งขันประเภทหญิงขึ้น

ระหว่างมหาวิทยาลัยอ็อกฟอร์ดกับมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ในปี ค.ศ. 1901 กีฬาสอกกี้ได้แพร่ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา โดยสุภาพสตรีชาวอังกฤษชื่อ คอนสแตนซ์ แอปเปิลบี (Constance Applebee) ได้พาหัตถ์มาแนะนำในระหว่างปิดภาคฤดูร้อนที่ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และหลังจากนั้นมาก็พาสอกกี้จึงเป็นที่นิยมนิยมสุภาพสตรีเป็นอย่างมาก

ต่อมาในปี ค.ศ. 1922 ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ก่อตั้งสมาคมขึ้น โดยใช้ชื่อว่า สมาคมซอกกี้แห่งสหรัฐอเมริกา และได้มีการปรับปรุงพัฒนา ให้เจริญก้าวหน้าขึ้นจนถึงระดับชาติ แต่นิยมเล่นกันในเฉพาะในหมู่สุภาพสตรีเท่านั้นในเวลาต่อมาก็พาสอกกี้จึงได้บรรจุไว้ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกด้วย แต่มีการแข่งขันเฉพาะผู้ชายเท่านั้น

ในปี ค.ศ. 1932 ได้มีการก่อตั้งสมาพันธ์กีฬาสอกกี้หญิงระหว่างประเทศขึ้น และได้จัดให้มีการแข่งขันทุก ๆ 3 ปี สหรัฐอเมริกาได้ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1933 เป็นต้นมา และได้จัดตั้งสมาคมซอกกี้ชายขึ้นในเวลาต่อมา (ประวัตินิพนธ์กีฬา, 2534)

กีฬาสอกกี้ในประเทศไทย

ในสมัยโบราณได้มีการเล่นชนิดหนึ่งที่มีลักษณะการเล่นที่คล้ายกับกีฬาสอกกี้มากคือการเล่นที่เรียกว่า "คลี" เป็นกีฬาที่นิยมเล่นกันมากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย ซึ่งกีฬาประเภทนี้มีอุปกรณ์คือไม้ตีที่ทำด้วยโคนไม้ไผ่ หรือไม้งอ ๆ คล้ายกับไม้ตีซอกกี้ในสมัยปัจจุบัน แต่ลูกคลีของไทยมี 2 ชนิดคือ ทำด้วยไม้โดยกลึงให้กลมคล้ายลูกซอกกี้ และทำด้วยกิ่งไม้ทองเหลืองแห้งยาวประมาณ 10 เซนติเมตร ลูกคลีที่ทำด้วยไม้กลึงให้กลมมีไว้เพื่อใช้เล่นในเวลากลางวัน ส่วนชนิดที่ทำจากไม้ทองเหลืองแห้ง มีไว้เพื่อใช้เล่นในเวลากลางคืน เรียกว่า "คลีไฟ" เพราะหัวของไม้ทองเหลืองทั้งสองข้างนั้น จุดไฟได้ เพื่อใช้ส่องเห็นถนัดว่า ลูกคลีอยู่ที่ใด การเล่น จะเล่นกันตามคันทนา หลังจากเก็บเกี่ยวเสร็จแล้ว ซึ่งจากคำบอกเล่าของชาวบ้านในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การเล่นคลีนั้นมีความสนุกสนาน และตื่นเต้นมาก

กีฬาสอกกี้ จัดให้มีการสอนครั้งแรกในประเทศไทย ที่วิทยาลัยพลศึกษาในปี พ.ศ. 2507 โดย นายสาออง พวงบุตร เป็นผู้นำเข้ามา และจัดไว้เป็นหลักสูตร การเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษา จนกระทั่งปัจจุบัน สมาคมซอกกี้แห่งประเทศไทยได้จดทะเบียนก่อตั้งเป็นสมาคมเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2507 ในระยะแรก ๆ กีฬาประเภทนี้ยังไม่เป็นที่แพร่หลาย

มากนัก จนกระทั่งการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 5 ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในเดือน ธันวาคม พ.ศ.2509 และสมาคมฮอกกี้แห่งประเทศไทย ได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกสหพันธ์ฮอกกี้นานาชาติในปีเดียวกันนี้เอง กีฬาฮอกกี้จึงเริ่มเป็นที่รู้จักกันในกลุ่มประชาชนบ้างแต่ยังไม่มีคนสนใจมากนัก ในปี พ.ศ.2516 สมาคมฮอกกี้แห่งประเทศไทย ได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกของสหพันธ์ฮอกกี้แห่งเอเชีย (Asia Hockey Federation) ต่อมาประเทศไทย ได้รับเกียรติ ให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 6 ในปี พ.ศ.2513 และครั้งที่ 8 ในปี พ.ศ.2521 กีฬาฮอกกี้จึงได้ตื่นตัวมากขึ้น และสมาคมได้จัดให้มีการแข่งขันภายในประเทศมาตลอดจนถึงปัจจุบัน (ประวัติการกีฬา, 2534)

ในปัจจุบันกีฬาฮอกกี้ นอกจากจะมีการจัดการเรียนการสอน ในระดับมัธยมศึกษา ระดับวิทยาลัย และระดับมหาวิทยาลัยแล้ว ยังได้มีการจัดตั้งสโมสรต่าง ๆ ขึ้นมามากมาย และได้มีการจัดการแข่งขันกีฬาฮอกกี้ภายในประเทศหลายรายการ เช่น

1. การแข่งขันฮอกกี้นักศึกษาแห่งประเทศไทย
2. การแข่งขันฮอกกี้วิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย
3. การแข่งขันฮอกกี้ R.U. คัพ
4. การแข่งขันฮอกกี้ C.U. คัพ
5. การแข่งขันฮอกกี้เฟสตีวอล
6. การแข่งขันฮอกกี้ไทยแลนด์โอเพ่น
7. การแข่งขันฮอกกี้ชิงแชมป์ภาคเหนือ
8. การแข่งขันฮอกกี้กองทัพไทย
9. การแข่งขันอินเตอร์ฮอกกี้แห่งประเทศไทย

นอกจากนี้สมาคมฮอกกี้ไทย ยังได้มีการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันในต่างประเทศ เช่น

1. กีฬาแหลมทอง (ซีเกมส์) ประเทศไทยได้ส่งกีฬาฮอกกี้ เข้าร่วมแข่งขันตั้งแต่ พ.ศ.2508 ในกีฬาแหลมทอง (ซีเกมส์) ครั้งที่ 3 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย และได้ส่งกีฬาฮอกกี้เข้าร่วมการแข่งขันมาตลอดจนถึงปัจจุบัน

2. กีฬาเอเชียนเกมส์ ประเทศไทยได้ส่งกีฬาฮอกกี้ เข้าร่วมการแข่งขันตั้งแต่ กีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 5 ในปี พ.ศ.2509 ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ และได้ส่งกีฬาฮอกกี้เข้าร่วมการแข่งขันมาตลอด (ยกเว้น เอเชียนเกมส์ครั้งที่ 7 ที่ประเทศอิหร่านเนื่องจากไม่ผ่านการคัดเลือกจากคณะกรรมการสภาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย)

3. กีฬาฮอกกี้ชิงชนะเลิศแห่งเอเชียไทยได้เข้าร่วมการแข่งขัน มาตลอดจนถึงปัจจุบัน

4. กีฬาเอเชียนคัพ ประเทศไทย ได้ส่งทีมฮอกกี้เข้าร่วมการแข่งขันมาตั้งแต่ พ.ศ.2522 จนถึงปัจจุบัน (สมาคมฮอกกี้แห่งประเทศไทย, 2536)

จากประวัติความเป็นมาดังกล่าวจะเห็นว่ากีฬาฮอกกี้ในประเทศไทย ได้รับความสนใจมาเป็นเวลานานพอสมควร แต่เป็นเรื่องที่น่าสังเกตว่า กีฬาฮอกกี้ของไทย ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่ได้มีความพยายามที่จะส่งเสริมมาโดยตลอด จึงเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึง ปัญหาการส่งเสริมกีฬาฮอกกี้ของประเทศไทย ว่าทำไมกีฬาฮอกกี้ของประเทศไทยจึงไม่พัฒนาเท่าที่ควร

แนวทางเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาของชาติ

อย่างไรก็ตามความพยายามที่จะพัฒนาความเป็นเลิศทางการกีฬาของไทยนั้น ได้มีความพยายามมาตลอด ซึ่งสอดคล้องกับนานาประเทศในการที่จะพัฒนากีฬาให้สอดคล้องกับการพัฒนากีฬาของชาติ (ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาตลอดจนกระตุ้นให้รัฐบาล องค์กรที่เกี่ยวข้องในวงการพลศึกษา และกีฬาให้เกิดความตื่นตัวในการพัฒนาทางด้านพลศึกษา และกีฬา) ซึ่งจะเห็นได้จากการประชุมสมัชชาสามัญของ ยูเนสโก เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2521 ที่ได้ประกาศกฎบัตรระหว่างประเทศ ด้านพลศึกษา และกีฬา เพื่อเป็นนโยบายให้ประเทศต่าง ๆ ได้ตระหนักถึงกฎบัตรระหว่างประเทศเกี่ยวกับ การพลศึกษา และกีฬา ขึ้นมูลฐาน ดังสาระสำคัญต่อไปนี้

1. การพลศึกษา และการกีฬาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่เรียนรู้เกี่ยวกับพลศึกษาและกีฬา อันมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ ตามระบบการศึกษา และลักษณะชีวิตในสังคม เพื่อให้สอดคล้องกับขนบประเพณีกีฬาประชาชาติ

2. การพลศึกษา และกีฬา เป็นองค์ประกอบสำคัญของ การศึกษาตลอดชีวิตใน ระบบการศึกษาทั่วไป เพราะกิจกรรมพลศึกษา และกีฬาเป็นมิติหนึ่ง ที่จำเป็นต่อการศึกษา และวัฒนธรรม ซึ่งควรกระทำต่อเนื่องกันตลอดชีวิตให้สอดคล้องกับการศึกษาทั่วโลก

3. การจัดโครงการพลศึกษาและกีฬาควรจัดให้เหมาะสมกับบุคคลและสังคมของ ประเทศนั้น โดยให้สอดคล้องกับสถาบันวัฒนธรรม สังคม เศรษฐกิจ และภูมิภาค ในแต่ละ ประเทศ การจัดการแข่งขันกีฬาควรมุ่งตามอุดมคติของการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก โดยให้สนอง เป้าประสงค์ของการศึกษา มีชมรมแสวงหาผลประโยชน์ทางการศึกษา

4. การสอน การฝึก และการบริหารการพลศึกษาและการกีฬา ควรกระทำ โดยบุคลากร หรือผู้เชี่ยวชาญวิชาชีพ โดยเน้นการฝึกอบรมด้านพลศึกษา และการกีฬา ควรมีนโยบายที่รัดกุมและเหมาะสม เพื่อเน้นให้บุคคลที่ผ่านการฝึกอบรมได้ตระหนักถึงหน้าที่ และความรับผิดชอบของตนต่อวิชาชีพ

5. การพลศึกษา และกีฬา จะสัมฤทธิ์ผลได้ต้องมีอุปกรณ์กีฬาเพียงพอ เป็น ข้อกำหนดที่รัฐบาล องค์กร สโมสร โรงเรียน และหน่วยงานต่าง ๆ ควรถือเป็นหน้าที่ ที่พึงปฏิบัติร่วมกัน เพื่อจัดทำแผนพัฒนาการศึกษาและกีฬาในหน่วยงาน

6. การวิจัย วิเคราะห์และประเมินผล เป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาการ พลศึกษา และการกีฬา จากผลการวิจัยของนักพลศึกษาช่วยกระตุ้นให้มีการพัฒนาการพลศึกษา และกีฬาในด้านต่าง ๆ เช่น การฝึกซ้อม เทคนิค และวิธีการใหม่เกี่ยวกับแบบฝึกต่าง ๆ การแข่งขันนวัตกรรม และเทคโนโลยีสมัยใหม่ ในการส่งเสริมการเล่นพลศึกษา และกีฬาให้มี ประสิทธิภาพมากขึ้น และยังมีบทบาทในการพัฒนาระบบการศึกษา และวิธีสอนให้ได้มาตรฐาน ยิ่งขึ้น

7. ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ มีส่วนช่วยส่งเสริมพลศึกษาและกีฬา จากการเผยแพร่ บทความ เอกสาร งานวิจัย ของนักวิชาการ ในการจัดการประชุมทางวิชาการ สัมมนาเชิง ปฏิบัติการ ช่วยให้เป็นการกระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้น ในแนวความคิด การพัฒนาและ ส่งเสริมพลศึกษาและกีฬาในด้านต่าง ๆ

8. สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมพลศึกษา และกีฬาในด้านการเผยแพร่ การ ประชาสัมพันธ์ การให้ข้อมูลหรือข่าวสารสู่ประชาชนจะทำให้ประชาชนได้มีความรู้ความ เข้าใจ

เกี่ยวกับการพลศึกษาและกีฬา เกิดความสนใจที่จะ เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพของตน

9. สถาบันต่าง ๆ มีบทบาทสำคัญต่อการพลศึกษาและกีฬา หน่วยงาน สถาบันและองค์กรต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชน พึงถือเป็นหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันในด้านการพลศึกษาและกีฬาโดยการส่งเสริมให้กว้างขวางและกระจายไปทั่วประเทศ อย่างมีระบบระเบียบในรูปแบบของการศึกษาตลอดชีวิต เพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง และร่วมมือกันในการสนับสนุนการพลศึกษาและกีฬาด้วยกัน

10. ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ถือเป็น การส่งเสริมการพลศึกษาและกีฬา ร่วมกัน โดยอาศัยสื่อการกีฬาเป็นสื่อของการสร้างสันติภาพ และยังช่วยสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการแก้ปัญหา ระหว่างประเทศ การให้ความช่วยเหลือด้านพลศึกษาและกีฬา เป็นการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทางด้านพลศึกษาและกีฬา ให้มีความสามารถในด้านเทคนิคขั้นสูงในการเล่นกีฬาให้มีประสิทธิภาพ และความสามารถสูงยิ่งขึ้น

จากสาระสำคัญ 10 ประการดังกล่าวข้างต้นนี้ ในฐานะที่ประเทศไทยเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ ก็ได้ตอบสนองนโยบายการพัฒนา และส่งเสริมการพลศึกษาและกีฬาในรูปแบบต่าง ๆ นอกจากนี้ อานวย สุวรรณศิริ (2531) ได้กล่าวถึง การพัฒนากีฬาของชาติไว้ว่า เป้าหมายของรัฐบาลในการพัฒนากีฬา

1. เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต หรือเพื่อพัฒนาสุขภาพ และอนามัยส่วนบุคคลให้ดีขึ้น อันเป็นการพัฒนาทรัพยากรของชาติ

2. เพื่อความเป็นเลิศทางกีฬาในการประลองแข่งขันทุกระดับ

เพื่อเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนทุกหมู่เหล่า ทุกเพศ ทุกวัย ได้เล่นกีฬา และออกกำลังกายตามที่ต้องการ และตามความสามารถอย่างทั่วถึง จึงมีแนวทางการพัฒนากีฬาของชาติดังนี้

1. แผนพัฒนากีฬา ให้ทุกหน่วย ทุกองค์กร มีแผนงานเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาที่ชัดเจน ตั้งแต่ระดับชาติ (แผนแม่บท) ลงไปทุกหน่วย และให้เป็นแผนที่สามารถปฏิบัติต่อเนื่องกันไปแบบครบวงจร ตามเป้าหมาย นโยบาย และแผนงานหลักทั้ง 3 แผน รวมทั้งการจัดทำปฏิทินกีฬากองแข่งขันหรือการฝึกซ้อมประจำปี

2. สร้างแกนนำ ให้มีการจัดตั้งกรรมการกีฬา สมาคมกีฬา ชมรมกีฬา กลุ่มกีฬา

ทั้งงานส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น โดยให้ขยายไปถึงระดับตำบล หมู่บ้าน ชุมชน ทั้งงานภาครัฐและเอกชน

3. อุปกรณ์กีฬา เร่งให้เด็ก เยาวชน และประชาชนได้ใช้อุปกรณ์และเครื่องกีฬา ซึ่งมีราคาถูก มีตลาดอย่างกว้างขวาง และทั่วถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชนิดของอุปกรณ์กีฬา ซึ่งเป็นที่นิยมหรือมีความจำเป็นสำหรับการศึกษาของเด็กและเยาวชน

4. สนามกีฬา เร่งกำหนดแนวทางการสร้างสนามกีฬา ทั้งงานส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นให้ชัดเจน ตลอดจนการปรับปรุงดูแล บำรุงรักษา และซ่อมแซม รวมทั้งการประสานงานกับกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงมหาดไทย และองค์กรอื่น ๆ เพื่อร่วมมือ ปรับปรุงสนามกีฬาทั้งใน และนอกสถานศึกษา หรือตามบริเวณที่สาธารณะทั่วไป ให้สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างจริงจังมากขึ้นโดยเร็ว

5. เทคนิคและวิทยาการ ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการพัฒนาเทคนิค และวิทยาการกีฬา ให้เจริญก้าวหน้าอย่างแท้จริง รวมทั้งการใช้ความรู้ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ ในการเพิ่มประสิทธิภาพ และความสามารถของนักกีฬา เพื่อความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาทุกระดับ

6. ภาคเอกชนเร่งให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนากีฬาของประเทศ ทุกระดับให้มากยิ่งขึ้น รวมทั้งสนับสนุนให้ภาคเอกชน ได้เร่งลงทุนในอุตสาหกรรมการผลิต เครื่องกีฬา และอุปกรณ์กีฬา ตลอดจนการสร้างสนามกีฬาบางชนิด เช่น สระว่ายน้ำ สนามกีฬาในร่ม สนามเทนนิส เป็นต้น

7. บุคลากร เร่งให้มีผู้รับผิดชอบทางกีฬา ทั้งในภาครัฐ และภาคเอกชน ให้มากขึ้น รวมทั้งการผลิตและการสรรหาบุคลากร ผู้ฝึกสอนกีฬาที่มีคุณภาพ ในทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสถานศึกษาตั้งแต่ระดับต้นขึ้นไป นอกจากนี้ การให้มีการใช้บุคลากรร่วมกันระหว่างหน่วยงาน

8. งบประมาณ ควรเร่งระดมงบประมาณ ทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อการพัฒนากีฬาในระดับต่าง ๆ ให้มากยิ่งขึ้น ให้สอดคล้องกับความเจริญ และความต้องการของสังคม รวมทั้งจัดตั้งกองทุน มูลนิธิ เพื่อการกีฬาและสวัสดิการนักกีฬา

นอกจากนี้ยังมีแนวทางการให้ความร่วมมือ สนับสนุนกีฬาของชาติ ตามมติของคณะรัฐมนตรี วันที่ 9 มิถุนายน 2530 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (อำนวยการ สุวรรณศิริ, 2530)

1. ให้นำทุกกระทรวง ทบวง กรม ให้นำการส่งเสริมกีฬาทุกด้านโดยถือเป็นนโยบายการบริหารราชการ
 - 1.1 ให้นำมีการจัดตั้งคณะกรรมการ หรือคณะทำงานกีฬาประจำหน่วยงานทุกแห่งทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น พร้อมทั้งมีการวางแผนงานกีฬาที่ชัดเจน และต่อเนื่อง
 - 1.2 จัดให้มีสถานที่ อุปกรณ์กีฬาให้ข้าราชการและพนักงานได้มีการเล่นกีฬา
 - 1.3 ให้นำมีการตั้งชมรมกีฬาขึ้นในหน่วยงานนั้น ๆ
 - 1.4 จัดเวลาให้ข้าราชการ และพนักงาน ได้มีการเล่นกีฬา โดยอาจจัดเวลาให้มีการออกกำลังกายทุกวัน วันละ 30 นาที หรือจัดเวลาการเล่นกีฬาในปลายวันพุธ หรือวันอื่น ๆ ตามความเหมาะสม เป็นการบริหารราชการ
2. ให้นำหน่วยงานของรัฐส่งเสริม ข้าราชการ พนักงาน มีการเล่นกีฬาอย่างแพร่หลาย
 - 2.1 โดยการสนับสนุนให้มีการแข่งขันกีฬาภายในหน่วยงาน และต่างหน่วยงาน
 - 2.2 สนับสนุนให้บุคลากร ได้มีโอกาสเป็นนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน
 - 2.3 ประชาสัมพันธ์ให้ข้าราชการ และพนักงานได้เล่นกีฬาอย่างแพร่หลาย
 - 2.4 สนับสนุนให้มีการทดสอบสมรรถภาพทางกายแก่ข้าราชการ และพนักงาน อย่างน้อยปีละครั้ง
3. ให้ความร่วมมือกับองค์การกีฬาของชาติ ในการเตรียมนักกีฬา เพื่อการแข่งขันกีฬา ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ และโอลิมปิกเกมส์
 - 3.1 อนุมัติให้ทางข้าราชการ และพนักงานไปเก็บตัวฝึกซ้อม และแข่งขันกีฬาตามที่สมาคมขอ โดยถือเป็นการบริหารราชการ
 - 3.2 สนับสนุนให้มีการย้ายสถานศึกษามาอยู่ในสถานที่ ที่เหมาะสมกับการเตรียมการฝึกซ้อมเพื่อการแข่งขัน
 - 3.3 เพื่อพิจารณาหาเหตุความชอบพิเศษ แก่ผู้ทำชื่อเสียงแก่ ประเทศชาติ

4. ให้รัฐวิสาหกิจมีรายได้ ینگให้การสนับสนุนกีฬาทุกรัฐวิสาหกิจด้วย

- 4.1 จัดงบประมาณ ในการสนับสนุนกีฬาภายในหน่วยงาน และเพื่อสนับสนุนองค์การกีฬาของชาติเป็นพิเศษ
- 4.2 ینگให้การสนับสนุน และส่งเสริมผู้ผลิตอุปกรณ์กีฬาภายในประเทศ เป็นพิเศษ
- 4.3 สนับสนุนในการสร้างสนามกีฬาและอุปกรณ์กีฬาซึ่งอาจใช้ในหน่วยงานเอง หรือแก่ประชาชนทั่วไป
- 4.4 พิจารณาช่วยเหลือเงินบริจาค เพื่อการกีฬา และสนับสนุนการจัดหาแหล่งเงินทุน ดอกเบี้ยต่ำเป็นพิเศษ แก่ผู้ลงทุนการกีฬา

จะเห็นได้ว่ารัฐบาลมีนโยบาย และเป้าหมายในการพัฒนากีฬาอย่างชัดเจน อีกทั้งมีตัวอย่างโครงการในแต่ละแผนงาน เพื่อเป็นแนวทางให้กับหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐได้จัดทำตามแผนงานต่าง ๆ ดังกล่าว

จากเป้าหมายในการพัฒนากีฬาของชาตินั้น จะเห็นได้ว่า ในการที่จะพัฒนากีฬาให้ประสบความสำเร็จ จะต้องอาศัย หลักการบริหารเข้ามาช่วย ในการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ จึงจะทำให้งานประสบความสำเร็จ และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งในการที่จะส่งเสริมกีฬาให้เกิดการพัฒนานั้น ก็จะต้องอาศัยหลักการบริหารเข้ามาใช้เช่นกัน ดังที่ผู้วิจัยจะเสนอในหัวข้อต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับการบริหาร

ในการพัฒนา หรือบริหารองค์การให้บรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายที่วางไว้ นั้นขึ้นอยู่กับว่า องค์กร หรือหน่วยงานนั้น พร้อมด้วย ทรัพยากรการบริหารหรือปัจจัยการบริหาร มากน้อยเพียงใด ซึ่งทรัพยากรการบริหาร หรือปัจจัยการบริหารประกอบด้วย คน เงิน วัสดุ และการบริหารหรือการจัดการ (สมพงษ์ เกษมสิน, 2517)

ความหมายการบริหาร

การบริหาร ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ชูป กาญจนประกร กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง การทำงานของคณะบุคคล ตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป ที่ร่วมกันปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน

สมพงษ์ เกษมสิน กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง การใช้ศาสตร์ และศิลป์ เพื่อนำเอาทรัพยากรการบริหารมาประกอบการตามกระบวนการบริหารให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

ไซมอน (Simon อ้างถึงใน สงวน สุทธิเลิศอรุณ, 2523) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง กิจกรรมที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปร่วมกันดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน

ทฤษฎีกระบวนการบริหาร

กระบวนการบริหารทั่วไป มักมีลักษณะเป็นกระบวนการ หรือวิธีกำหนดขั้นตอนในการปฏิบัติงานของผู้บริหาร ซึ่งเป็นวิธีการจัดการอย่างหนึ่ง ที่มีหลักเกณฑ์ตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ กระบวนการบริหารจะกำหนดขอบเขต และหน้าที่ตามขั้นตอนต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจน ปัจจัยพื้นฐานในการบริหารได้แก่ 4 เอ็ม (4 M's) (อ้างถึงใน นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์, 2529)

1. กำลังคนที่มีทั้งปริมาณและคุณภาพ (Man)
2. กำลังเงิน งบประมาณ (Money)
3. วัสดุ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก (Materials)
4. การจัดการ (Management)

นอกจากนี้ นักวิชาการ และนักบริหารหลายท่าน ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการบริหารไว้ เช่น

सारথ บัวศรี (อ้างถึงใน บัณฑิต พรสินชัย, 2533) กล่าวว่า การบริหาร เป็นกระบวนการที่ประกอบไปด้วย

1. การวางแผน
2. การดำเนินการ
3. การประเมินผล

ฟายอล (Fayol อ้างถึงใน บัณฑิต พรสินชัย, 2533) มีแนวความคิดเกี่ยวกับการบริหาร ว่าเป็นกระบวนการที่ประกอบไปด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ คือ

1. การวางแผน

2. การจัดองค์การ
3. การบังคับบัญชาสั่งการ
4. การประสานงาน
5. การควบคุม

กูลิค (Gulick อ้างถึงใน นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์, 2525) กล่าวถึงกระบวนการ
การบริหารไว้ 7 ประการด้วยกัน เรียกด้วยอักษรย่อตัวต้นของคำ ว่า POSDCoRB คือ

1. P = Planning หมายถึง การวางแผนอันเป็นการคาดการณ์อนาคต ซึ่งจะต้องคำนึงถึงนโยบาย (Policy) ทั้งนี้เพื่อให้แผนงานที่กำหนดขึ้น มีความสอดคล้องต้องกันในการดำเนินงาน การวางแผนงานเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการใช้ความรู้ทางวิทยาการและวิจารณ์ญาณ วินิจฉัยเหตุการณ์อนาคต แล้วกำหนดวิธีการโดยถูกต้องอย่างมีเหตุผลเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปโดยถูกต้องและสมบูรณ์

2. O = Organizing หมายถึง การจัดส่วนราชการหรือองค์การให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงานเช่น การจัดแบ่งงานเป็นกรม กอง แผนก โดยอาศัยปริมาณงานคุณภาพของงาน

3. S = Staffing หมายถึง การจัดหาบุคคลและเจ้าหน้าที่ มาปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับ การจัดแบ่งหน่วยงานที่กำหนดไว้ หรือการจัดเกี่ยวกับ การบริหารงานบุคคลเพื่อให้ได้บุคคลที่มีความรู้ ความสามารถมาปฏิบัติงานที่เหมาะสม (Competent man for Competent Job) รวมถึงการที่จะสร้างเสริมและธำรงไว้ซึ่งสัมพันธภาพในการปฏิบัติงานของบุคลากรด้วย

4. D = Directing หมายถึง การศึกษาถึงวิธีการอำนวยการ รวมทั้ง การควบคุมและนิเทศงาน ตลอดจนจรรยาบรรณในการบริหารงานเช่น ภาวะผู้นำ (Leadership) มนุษยสัมพันธ์ (Human relation) การจูงใจ (Motivation) และการวินิจฉัยสั่งการ (Decision making)

5. Co = Co-ordinating หมายถึง การร่วมมือประสานงาน เพื่อการดำเนินงาน เป็นไปด้วยความเรียบร้อย รวดเร็ว ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการที่จะช่วยทำให้การประสานงานดีขึ้น เพื่อช่วยแก้ปัญหาข้อขัดแย้งในการปฏิบัติงาน

6. R = Reporting หมายถึง การรายงานผล การปฏิบัติงาน ตลอดจนรวมถึง การประชาสัมพันธ์ที่จะต้องแจ้งให้ประชาชนทราบด้วย

7. B = Budgeting หมายถึง การงบประมาณ โดยการศึกษาให้ทราบถึงระบบและกรรมวิธีในการบริหารเกี่ยวกับงบประมาณและการเงิน การวางแผน หรือโครงการในการใช้จ่าย การบัญชี การควบคุมดูแลการใช้จ่ายเงิน หรือตรวจสอบบัญชี โดยรอบคอบและรัดกุม

ศาสตราจารย์ชูป กาญจนประกร (อ้างถึงใน สมพงษ์ เกษมสิน, 2517) ได้เสนอว่า กระบวนการบริหารนั้นน่าจะเพิ่มนโยบาย (Policy) และอำนาจหน้าที่ (Authority) เข้าไปด้วย โดยเรียกย่อ ๆ ว่า "PAPOSCoRB"

ทีด (Tead, 1951 อ้างถึงใน สมพงษ์ เกษมสิน, 2517) ได้วิเคราะห์กระบวนการบริหารและได้สรุปขั้นสำคัญสำหรับการดำเนินการบริหารเป็นกระบวนการ มี 10 ขั้น คือ

1. การกำหนดความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของหน่วยงานไว้อย่างชัดเจน
2. การจัดทำแผนภูมิโครงสร้างของหน่วยงาน
3. การกำหนดขอบข่ายความรับผิดชอบ หรืออำนาจหน้าที่ของฝ่ายบริหาร
4. การมอบหมายงานให้ปฏิบัติตามความเหมาะสม
5. การควบคุมดูแลการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้เป็นไปตามความต้องการของหน่วยงาน
6. การพยายามดำเนินการทุกอย่างเพื่อความสำเร็จของงาน
7. การจัดให้มีการประสานสัมพันธ์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยมีคณะกรรมการต่าง ๆ เป็นสื่อกลางในการประสานงาน
8. การเสริมสร้างขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน
9. การประเมินผลงานเพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์
10. การเตรียมแผนงาน โครงการสำหรับอนาคต รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น

กระบวนการการบริหารของ เจสซี บี. ซีเยร์ (Jesse B. Sears อ้างถึงใน วิทยุธรุ สาคร, 2526) มีกระบวนการบริหาร 5 อย่าง เรียกย่อ ๆ ว่า PODCoC คือ

1. Planning (P) หมายถึง การวางแผนหรือโครงการ
 2. Organizing (O) หมายถึง การจัดเค้าโครงการบริหารโดยกำหนดอำนาจหน้าที่ของตำแหน่งต่าง ๆ ไว้ให้แน่นอนและรัดกุม
 3. Directing (D) หมายถึง การวินิจฉัยสั่งการและการมอบหมายงาน
 4. Co-ordinating (Co) หมายถึง การประสานงาน
 5. Controlling (C) หมายถึง การควบคุมและดูแลการปฏิบัติงาน
- กระบวนการบริหารตามความคิดเห็นของ รัสเซลล์ ที. เกร็ก (Russell T. Gregg, 1957 อ้างถึงใน สมพงษ์ เกษมสิน, 2517) ได้ประมวลการบริหารไว้ 7 ประการ คือ

1. การตัดสินใจสั่งการ (Decision-making) หมายถึง การตัดสินใจสั่งการซึ่งเป็นหัวใจของกระบวนการบริหาร การตัดสินใจที่ดีควรจะใช้ข้อมูลและข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องเป็นแนวพิจารณา
2. การวางแผน (Planning) หมายถึงการวางแผนที่จะต้องคำนึงถึงนโยบายด้วย เพื่อให้แผนงานที่กำหนดขึ้นมีความสอดคล้องกันในการดำเนินงาน การวางแผนจะต้องใช้ความรู้ทางวิชาการ และการคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคต จึงจะได้แผนงานที่ถูกต้องและมีเหตุผล เมื่อให้การดำเนินงานเป็นไปโดยถูกต้องและสมบูรณ์
3. การจัดองค์กร (Organizing) หมายถึง การจัดรูปแบบโครงการหรือเค้าโครงการบริหารโดยกำหนดอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานย่อยหรือของตำแหน่งต่าง ๆ ของหน่วยงานให้ชัดเจน พร้อมด้วยกำหนดลักษณะ และวิธีการติดต่อกันสัมพันธ์กันตามลำดับชั้นแห่งอำนาจหน้าที่สูงต่ำลดหลั่นกันไป
4. การสื่อสาร (Communicating) หมายถึง กระบวนการสื่อสารที่เป็นคำสั่ง (Direction) ข่าว (Information) ความคิด (Ideas) คำอธิบาย (Explanation) คำถาม (Question) จากบุคคลไปถึงบุคคล หรือหน่วยงานหนึ่งไปถึงอีกหน่วยงานหนึ่ง การเสนอรายงานเป็นการติดต่อประสานสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ถ้าขาดการเสนอรายงาน องค์กรก็ไม่สามารถดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ร่วมกันขององค์กรได้

5. การชักจูงอิทธิพล (Influencing) หมายถึง การชักจูงอิทธิพลหรือแรงจูงใจที่ผู้บังคับบัญชากระตุ้นผู้ทำงานอย่างเต็มความสามารถ และมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ทำงานที่ตามบรรลุตามเป้าหมายของหน่วยงาน

6. การประสานงาน (Coordinating) หมายถึง การประสานงานหรือ สื่อสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานย่อย หรือตามแห่งต่าง ๆ ภายในองค์การทำให้เข้าจกันได้ เพื่อให้งานดำเนินไปได้อย่างสะดวก และมีประสิทธิภาพ

7. การประเมินผลงาน (Evaluating) หมายถึง การประเมินผลงานหรือการตรวจสอบการปฏิบัติงานทุกระยะให้ทราบผลการปฏิบัติงาน และปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อหาทางแก้ไขทุกระยะ และประเมินผลขั้นสุดท้าย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

เนลสัน (Neilson, 1979) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลการวิเคราะห์ของการจัดการแข่งขันกีฬาภายใน ทางด้านการให้การสนับสนุนของมหาวิทยาลัยระดับสูง ในรัฐเทนเนสซี" (An Analysis of Intramural Sports Programs in the state Supported Senior Universities in Tennessee) โดยชี้แจงมือสำรวจการวิเคราะห์ ซึ่งสร้างขึ้นโดย คริสโตเฟอร์ อัลแลน บราวน์ (Christopher Alan Brown) ข้อมูลทั้งหมดได้จากแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อคำถาม 9 หัวข้อได้แก่ สาเหตุ และจุดมุ่งหมายในการจัดการแข่งขัน, การประสานงาน และการบริหารงาน, กฎและระเบียบการจัดการแข่งขัน, ตารางการแข่งขัน, กำหนดการแข่งขัน, สถานที่และอุปกรณ์ในการจัดการแข่งขัน, ระบบการให้คะแนนและการให้รางวัลแก่ผู้ชนะ, การประชาสัมพันธ์และคณะกรรมการในการจัดการแข่งขัน ผลการวิจัยพบว่า

1. โดยทั่วไป การดำเนินการในแต่ละด้านของทุกมหาวิทยาลัยกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากกระบวนการให้คะแนน การให้รางวัล และการประชาสัมพันธ์

2. การจัดการแข่งขันกีฬาภายในของทุกมหาวิทยาลัยล้วนแต่มีเหตุผลและจุดมุ่งหมายในการจัดทั้งสิ้น
3. ความคล้ายคลึงในการจัดการแข่งขันของแต่ละมหาวิทยาลัย คือ การให้ผู้บริหารที่มีความเชี่ยวชาญในการดำเนินการ
4. การบริหารงานด้านนี้กำลังมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิม ที่นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการมาเป็นการให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านนี้โดยตรง
5. การจัดการด้านปฐมพยาบาลยังมีน้อย
6. การสนับสนุนทางการเงินในการจัดการแข่งขันภายในของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้นมีเพียงพอลงแล้ว
7. กฎ ระเบียบการแข่งขันมีความเที่ยงตรงและเหมาะสมดีแล้ว
8. ระบบการให้คะแนนยังไม่เน้นหนักถึงระดับสูง
9. ธรรมเนียมการจัดงานเลี้ยงฉลองรางวัลจากการแข่งขันไม่นิยมกระทำ

ชูนเมคเกอร์ (Shoonmaker, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาลัย ในวิทยาลัยคริสเตียนที่คัตซอร์" โดยให้แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ผู้จัดโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยคริสเตียนในตอนกลางของแอตแลนติก และตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมกีฬาวิทยาลัยคริสเตียนแห่งชาติ (National Christian College Athletic Association) ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการจัดและการดำเนินการกิจกรรมการแข่งขันกีฬาในวิทยาลัยเหล่านี้ ไม่ได้ยึดถือหลักการต่าง ๆ มากนัก และการสนับสนุนหลักการต่าง ๆ ให้ได้ผลนั้นอยู่ที่การประสานงานกันอย่างดี สำหรับสมาคมกีฬาวิทยาลัยคริสเตียนแห่งชาตินั้น ไม่ค่อยให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาลัยคริสเตียนขนาดเล็กเท่าที่ควร

แคช (Cash, 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แบบสอบถามสมรรถนะของผู้บริหารการกีฬาในระดับมหาวิทยาลัย : การพัฒนาและการตรวจสอบความตรง มีชื่อภาษาอังกฤษว่า "The Competency Inventory or Intercollegiate Directors: Development



And Validation." แบบสอบถามประกอบด้วย หลักสำคัญ 7 ประการ ในการจัดการของผู้บริหารงานเกี่ยวกับการกีฬาซึ่งประกอบด้วย ธุรกิจและการเงิน, ความสัมพันธ์กับชุมชน บุคลิกภาพของผู้นำ, สิ่งอำนวยความสะดวกในการกีฬา, การบริหารงานบุคคล, งานอาชีพของผู้นำ, การบริหารเกี่ยวกับการกีฬาแก่นักเรียน ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยัง ผู้บริหารการกีฬา จากดิวิชั่น 1 และดิวิชั่น 3 ของสมาคมผู้บริหารการกีฬาระดับมหาวิทยาลัยแห่งชาติสหรัฐอเมริกา ปี 1981-1982 ผลการวิจัยพบว่า สิ่งสำคัญที่สุดในการบริหารงานเกี่ยวกับการกีฬา คือ การจัดการด้านธุรกิจและการเงิน และการจัดการด้านการบริหารงานบุคคล

งานวิจัยในประเทศ

พัฒนาชาติ กฤติบวร (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและการดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไปยัง คณะกรรมการบริหารของวิทยาลัยพลศึกษา 50 คน คณะกรรมการดำเนินการแข่งขัน 50 คน และผู้ควบคุมนักกีฬา 50 คน ผลการวิจัยพบว่า กีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษาสนองวัตถุประสงค์ ของการจัดการแข่งขันเป็นส่วนมาก และประสบปัญหาด้านงบประมาณและบุคลากร

วีรพงษ์ บางท่าไม้ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัด และดำเนินการกีฬาจังหวัด" เพื่อศึกษาปัญหาการจัด และดำเนินการกีฬาจังหวัดของเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัด โดยสร้างแบบสอบถาม แบบให้ตรวจคำตอบ มาตราส่วนประเมินค่าและแบบปลายเปิด โดยส่งแบบสอบถามไปยังเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัด 144 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่เจ้าหน้าที่ประสบปัญหามากคือ การขาดแคลนในด้านงบประมาณในการดำเนินงาน จำนวนเจ้าหน้าที่กีฬาจังหวัด อุปกรณ์ และสนามกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้ตัดสินกีฬา ตลอดจนขาดการเอาใจใส่ของผู้บริหารจังหวัด

ไชยรัตน์ คุณาชีวะ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการจัดดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย โดยส่งแบบสอบถามไปยังคณะกรรมการบริหาร

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย คณะกรรมการดำเนินการแข่งขัน กีฬามหาวิทยาลัย ผู้จัดการทีมกีฬามหาวิทยาลัยและหัวหน้าทีมกีฬาซึ่งเป็นตัวแทนของนักกีฬา ผลการวิจัยพบว่า คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัย แห่งประเทศไทย คณะกรรมการดำเนินการแข่งขัน กีฬามหาวิทยาลัย ผู้จัดการทีมและหัวหน้าทีมกีฬาต่างมีความเห็นตรงกันว่ากีฬามหาวิทยาลัย แห่งประเทศไทย สนองวัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขัน เป็นส่วนมาก ทางด้านปัญหา เกี่ยวกับ การจัด และดำเนินการแข่งขัน กีฬามหาวิทยาลัย คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย คณะกรรมการดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย และผู้จัดการทีมมีความเห็นตรงกันว่า มีปัญหาทางด้านงบประมาณและบุคลากร ส่วนปัญหาทางด้านอื่น ๆ พบว่ามีน้อย และทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05

เบญจวรรณ วงศ์สุวรรณ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการจัด และดำเนินการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาเขต แห่งประเทศไทย โดยส่งแบบสอบถามไปยัง คณะกรรมการอำนวยการกีฬาเขต 30 คน คณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาเขต 170 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการจัด และดำเนินการแข่งขัน กีฬาเขตแห่งประเทศไทย ที่เป็นปัญหามากคือ การประสานงานของกรรมการฝ่ายต่าง ๆ งบประมาณในการจัดการแข่งขันไม่เพียงพอประมาณที่ได้รับจาก อสภท. ลำช้า ทำให้มีปัญหาด้านการเตรียมงานด้านต่าง ๆ การเบิกจ่ายมีขั้นตอนมากเกินไป เบี่ยงเลี้ยงที่นักกีฬาได้รับไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย สถานที่พักและอุปกรณ์เครื่องนอนมีไม่เพียงพอ สนามแข่งขันมีอาณาบริเวณและที่นั่งดูกีฬาไม่เพียงพอต่อคนชม

ชัชวาลย์ เจริญลาด (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของ เจ้าหน้าที่ผู้จัดการเกี่ยวกับปัญหาการจัด และดำเนินการแข่งขันกีฬานักเรียน ของจังหวัด ในส่วนภูมิภาค การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ผู้จัดการเกี่ยวกับ ปัญหาการจัดดำเนินการแข่งขันกีฬานักเรียน ของจังหวัดต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาค โดยส่งแบบสอบถามไปยัง

เจ้าหน้าที่ผู้จัดเกี่ยวกับ การจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬานักเรียน จำนวน 72 จังหวัด ๆ ละ 2 คน รวม 144 คน ได้รับแบบสอบถามคืน 119 ชุด คิดเป็นร้อยละ 82.71 ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่เจ้าหน้าที่ผู้จัดเกี่ยวกับการจัด และดำเนินการแข่งขันกีฬานักเรียนที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ งบประมาณไม่เพียงพอ งบประมาณส่งมาล่าช้า อุปกรณ์มีราคาแพง ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายนักกีฬา ผู้ฝึกสอนมุ่งแต่ให้นักเรียนเอาชัยชนะ ผู้บริหารโรงเรียนส่งหลักฐานเกี่ยวกับนักกีฬาที่เข้าแข่งขันล่าช้ากว่าที่กำหนด และมุ่งหวังผลชนะเพื่อชื่อเสียงของโรงเรียน นักกีฬามุ่งหวังชัยชนะมากเกินไป และมีเวลาฝึกซ้อมไม่เพียงพอ ผู้ตัดสินกีฬาแต่ละประเภทไม่เพียงพอ ขาดโอกาสในการเข้ารับการอบรมกติกา ที่ปรับปรุงใหม่ ผู้ตัดสินมีงานในหน้าที่มากเกินไป นักเรียน(ผู้ดู)ไม่เข้าใจกติกาแข่งขัน และเจ้าหน้าที่จัดกีฬานักเรียนในจังหวัดไม่เพียงพอ

เตชา เกียรติศิริ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬานานาชาติในเขตกรมการฝึกหัดครูโดยการส่งแบบสอบถามไปยังคณะกรรมการจัดการแข่งขัน จำนวน 150 คน ผู้ควบคุมทีม จำนวน 150 คน และหัวหน้าทีมนักกีฬา จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬา เขตกรมการฝึกหัดครู ที่ประสบปัญหามากได้แก่ ด้านงบประมาณคือ งบประมาณในการจัดการแข่งขันไม่เพียงพอ งบประมาณที่ได้รับสนับสนุนจากกรมฝึกหัดครูไม่เพียงพอ งบประมาณที่ได้รับจากกลุ่มวิทยาลัยครูต่าง ๆ ล่าช้าทำให้มีปัญหาการเตรียมการด้านต่าง ๆ การวางแผนร่วมกันของแผนกต่าง ๆ ในการใช้งบประมาณไม่ประสานงานกันเท่าที่ควร ด้านสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการแข่งขัน สนามกีฬาบางประเภท มีที่นั่งดูกีฬาไม่เพียงพอ สนามแข่งขันมีห้องน้ำไม่เพียงพอ ด้านการจัดและดำเนินการแข่งขัน กลุ่มวิทยาลัยครูต่าง ๆ ส่งรายชื่อนักกีฬาล่าช้า ทำให้เกิดปัญหาในการจัดกีฬาบางประเภท กลุ่มวิทยาลัยครูส่วนใหญ่ส่งรายชื่อพร้อมหลักฐานของนักกีฬาไม่ครบ และไม่ถูกต้องตามระเบียบการแข่งขัน ด้านที่พักและอาหาร สถานที่พักไม่เพียงพอ

ชัยวัฒน์ เหล่าสืบสกุลไทย (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของ หัวหน้าและผู้ฝึกสอนกีฬาของศูนย์ส่งเสริมกีฬา เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการของศูนย์ส่งเสริมกีฬาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามกับหัวหน้าส่งเสริมกีฬา จำนวน 14 คน ผู้ฝึกสอนกีฬาจำนวน 79 คน ผลการวิจัยพบว่า มีปัญหาในด้านต่าง ๆ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ คือ มีความล่าช้าในการพิจารณาขออนุญาต ในการเบิกจ่ายงบประมาณมีขั้นตอนมากเกินไป มีความยุ่งยากและไม่สะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณ อุปกรณ์เกี่ยวกับปัจจุบันพยาบาลมีไม่เพียงพอ อุปกรณ์กีฬาไม่เพียงพอทั้งจำนวนสมาชิกผู้มาใช้บริการ ไม่มีงบประมาณสำหรับการซ่อมแซมเครื่องอำนวยความสะดวก ไม่มีงบประมาณสำหรับซ่อมอุปกรณ์กีฬา งบประมาณในการจัดและดำเนินการศูนย์ส่งเสริมกีฬาไม่เพียงพอ ไม่มีห้องรักษาพยาบาลสำหรับสมาชิกที่เจ็บป่วย ขาดการบำรุงรักษาและซ่อมแซมอุปกรณ์กีฬาที่ชำรุดแล้ว เพื่อนำไปใช้อีก

ชาญวิทย์ ผลศรีวิน (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพปัญหาในการจัดดำเนินการของทีมฟุตบอลทีมชาติไทย ตามการรับรู้ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างประชากร 3 กลุ่ม คือ ผู้บริหาร และผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล ผู้ฝึกสอนฟุตบอลทีมชาติไทย และนักฟุตบอลทีมชาติไทย ทั้งหมดจำนวน 160 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล ผู้ฝึกสอนฟุตบอลทีมชาติไทย และนักฟุตบอลทีมชาติไทย มีความเห็นเกี่ยวกับสภาพในการจัดดำเนินการฟุตบอลทีมชาติไทย มีสภาพอยู่ในระดับน้อย และไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล ผู้ฝึกสอนฟุตบอลทีมชาติไทย และนักฟุตบอลทีมชาติไทย มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการจัดดำเนินการฟุตบอลทีมชาติไทย มีปัญหาอยู่ในระดับมาก และผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล กับนักฟุตบอลทีมชาติไทย มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จรรยา จันทะทิน (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้จัดการทีม และผู้ฝึกสอนนักกีฬาเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการในการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิคประเทศไทย ครั้งที่ 3 โดยใช้แบบสอบถามกับคณะกรรมการจัดการแข่งขันจำนวน 175 คน ผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอนนักกีฬา จำนวน 115 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. คณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอนนักกีฬา มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันสเปเชียลโอลิมปิคประเทศไทย ว่าประสบปัญหาโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมากได้แก่ ด้านประชาสัมพันธ์ ส่วนด้านอื่น ๆ ประสบปัญหาอยู่ในระดับน้อย
2. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างคณะกรรมการจัดการแข่งขันกับผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอนนักกีฬา เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิคประเทศไทยพบว่า ด้านเทคนิคมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่าในกระบวนการการบริหารจะประกอบไปด้วย

1. ด้านการวางแผน
2. ด้านงบประมาณ
3. ด้านบุคลากร
4. ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก
5. ด้านการจัดการ
6. ด้านการปฏิบัติการ
7. ด้านการประเมินผล

ซึ่งกระบวนการดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาถึงปัญหาการส่งเสริมกีฬาชอกกีของประเทศไทย ตามการรับรู้ของผู้บริหารสมาคมชอกกี ผู้ฝึกสอน

และนักกีฬาชกก็ โดยนำมาปรับเป็นด้านที่ต้องการศึกษาในแต่ละด้านดังนี้

1. ด้านบุคลากร
2. ด้านงบประมาณ
3. ด้านอุปกรณ์ สถานที่ และ เครื่องอำนวยความสะดวก
4. ด้านการจัดและดำเนินการ
5. ด้านขวัญ และกำลังใจ



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย